

Segell

Febrer 2012
Número 20

Diàleg

**Conversa amb
Muriel Casals**

Presidenta d'Òmnium Cultural

**INSTITUCIÓ
CULTURAL
DEL CIC**
Fundació Privada

Sumari

- 03 Editorial**
- 04 Diàleg**
Conversa amb Muriel Casals
- 10 Escoles**
El temps del migdia
per Noemí Caminal
- 12 Persones**
Els Setze Jutges, 50 anys després
per David Ferrer
- 15 Educació, societat i valors**
La qualitat en les relacions des dels primers anys de vida
per Carme Thió
- 17 Pare, existeixen les girafes blaves?**
per Cécile de Visscher
- 20 Vincles**
El Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats en Filosofia
i Lletres i en Ciències de Catalunya
per Josefina Cambra
- 21 Destacats**
Escola de Cicles Formatius
- 22 Destacats**
Exposició Els Setze jutges

**INSTITUCIÓ
CULTURAL
DEL CIC**

Fundació Privada

Via Augusta, 205
08021 Barcelona
Tel. 93 200 11 33
iccic@iccic.edu
www.iccic.edu

Segell

Publicació de la Institució Cultural del CIC, Fundació Privada

Director

Frederic Raurell

Consell de redacció

Ignasi Garcia Clavel, Emi Garcia-Ripoll, Pepa Jiménez,
Montserrat Oliveras, Josep Palau, Marc Planes i Teresa Triadú

Consell editorial

Joaquim Triadú, Anna Bordas, Aleix Carrió, Jordi Conejos,
Jordi Cortada, Ignasi Garcia Clavel, Enric Masllorens,
Montserrat Oliveras, Francesc Pedró, Xavier Queralt, Manuel
Raventós, Jordi Riera, Enric Roca i Pere Viñolas

Supervisió lingüística

Linguacom, SL

Disseny i maquetació

MANEKO.

Fotografies Diàleg

Emi Garcia-Ripoll

Impressió

Impremta Guinart, SL

Dipòsit legal

B-21561-05

ISSN

2013-0775 (paper)
2013-0783 (internet)

Edició

6.000 exemplars

Consulta

www.iccic.edu
www.raco.cat

Contacte

segell@iccic.edu

Editorial

La Institució Cultural del CIC, tal com diu el seu nom, a més de ser una comunitat educativa, entén l'educació en un sentit ampli, més enllà del treball a classe. Per això es defineix com a entitat cultural. La cultura forma part de tota la nostra activitat, però de vegades es fa més rellevant amb accions concretes que van més enllà de les activitats escolars quotidianes.

L'acte commemoratiu que es va fer el 19 de desembre passat sobre el 50è aniversari del primer recital d'Els Setze Jutges a l'antiga seu del CICF i l'exposició sobre els orígens i l'evolució d'aquest moviment musical i cultural, més enllà de la repercussió mediàtica que va tenir l'esdeveniment, han estat molt educatius per a tots els nostres alumnes, que han pogut descobrir una part important del nostre patrimoni cultural.

L'actitud de la Institució davant la nostra cultura i la nostra llengua és ben clara. Donem normalitat al fet lingüístic i cultural propis. Per això, per a aquest nou número de Segell hem volgut tenir un diàleg amb Muriel Casals, presidenta d'Òmnium Cultural. Una entitat que també ha celebrat el 50è aniversari i que va sorgir de la necessitat col·lectiva de preservar un bé comú del nostre país: la llengua catalana. Òmnium Cultural segueix tenint raó de ser, ja que la nostra identitat lingüística encara es qüestiona i no té el tractament normalitzat que hauria de tenir. Des del començament del curs, la Institució Cultural del CIC s'ha adherit a la campanya per preservar la immersió lingüística a les nostres escoles.

Al llarg de l'any acadèmic, els alumnes que formen part de les escoles de la ICCIC tenen la possibilitat de completar la seva formació mitjançant diferents activitats que la Institució els proporciona a través dels seus docents. En són un exemple les conferències a càrrec de persones que els expliquen la seva experiència sobre temes de diversa índole, que formen part de la seva realitat professional. Aquestes activitats els donen l'oportunitat d'escoltar algú de fora que els permet reflexionar, rebre noves idees, fomentar la curiositat, argumentar amb criteri, desenvolupar la creativitat, etc. Es tracta, doncs, de propiciar situacions que, pel sol fet de ser fora del context habitual, donen una altra dimensió a l'aprenentatge dels nostres alumnes.

Treballem per un món en què la solidaritat i la diferència hi tenen cabuda i això només és possible si les generacions futures en tenen plena consciència i aprenen a viure amb aquestes oportunitats de compartir i oferir tot allò que saben fer, que pot ser molt útil i important per als qui ho necessiten. Les accions dels grups de voluntariat amb el Casal dels Infants del Raval, entre d'altres, o el coneixement d'altres institucions educatives, com Nexa Fundació, de la qual publiquem un article i que es defineixen així: "A Nexa tots som diferents, tots som especials", en són un exemple.

Volem que la nostra comunitat educativa sigui capaç de formar persones reflexives, coneixedores de les seves capacitats i, per tant, preparades per recórrer el seu camí deixant empremta o, per fer un símil, posant el seu propi segell. Persones emprenedores que no es conformin amb el present i pensin en futur, però amb uns valors i unes actituds que no tinguin data de caducitat.

Aquesta actitud institucional d'innovació, d'anàlisi, de reflexió i de mirada cap al futur, ens ha dut els darrers anys a accions que permeten el creixement del nostre projecte educatiu. Aquest curs és el de l'ampliació de l'Escola Thau Sant Cugat; una escola que era petita i que amb 15 anys ha anat creixent en nombre d'alumnes i d'espais escolars. L'Escola Thau Sant Cugat ha sabut donar resposta a la demanda educativa de moltes famílies del municipi i això ha fet que se n'hagi hagut de crear una tercera línia.

Com a Institució, tenim vocació d'ensenyar i alhora d'aprendre, de repensar el nostre passat i mirar cap al futur. Practiquem el compromís amb l'educació, amb el nostre país, amb el nostre alumnat i les seves famílies, amb tots els qui formen part d'aquesta comunitat educativa.

La Institució Cultural del CIC va avançant en la seva tasca amb l'equilibri entre el que ha estat, el que és i el que vol ser. Com el vers del poeta J. V. Foix -el 25è aniversari de la mort del qual es commemora enguany-, podríem dir "...m'exalta el nou i m'enamora el vell". Cal que la nostra tasca de cada dia arribi lluny i sàpiga on va.

Frederic Raurell
Director general

Diàleg

Conversa amb Muriel Casals

Presidenta d'Òmnium Cultural

Frederic Raurell
Director General de la ICCIC

Teresa Triadú
Secretària adjunta
a la Direcció General de la ICCIC

Muriel Casals i Couturier, nascuda a Avinyó (Provença), és professora del Departament d'Economia i d'Història Econòmica de la UAB, d'on també ha estat vicerectora de Relacions Internacionals i Cooperació entre els anys 2002 i 2005. Els seus temes d'interès són les reconversions industrials, la història del pensament econòmic i l'economia europea. Va ser també representant de la UAB a la Xarxa Vives d'Universitats del 2002 al 2009, i ha fet estades a universitats britàniques: a la Universitat d'Edimburg, a la London School of Economics i a la Universitat de Gal·les a Bangor.

És col·laboradora habitual del setmanari *El Temps* i del programa *Economia i empresa* de Catalunya Informació. Va ser membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (1983-1988), i membre del Consell Català del Moviment Europeu. Va formar part també de la Junta de l'Ateneu Barcelonès (2003-2007). Des de l'any 2008, és membre de la Junta d'Òmnium Cultural, i des del 20 de març de 2010 n'és la presidenta.

> Vostè va néixer a Avinyó, com va ser que va venir a Catalunya?

El meu pare era un català que havia marxat a França el 1939 amb l'exèrcit, derrotat, de la República. Va conèixer la meua mare, que és de Saint Etienne, a Avinyó, i es van casar; jo vaig néixer a l'abril del 1945. Els pares van venir a Sabadell a veure la família per Nadal i al pare li van prendre els papers i no va poder tornar a viatjar fins més tard. Ell ja havia dit a la mare que volia tornar al seu país, i esperava que la situació política milloraria. En resum: he viscut la infància i la joventut a Sabadell.

> Tal com diu, és i se sent professora: "M'agrada fer classe i, si no fos per Òmnium, ho hauria anat allargant", confessa. Què li ha aportat la docència? Creu que la professió docent ha anat canviant al llarg dels anys?

La vida d'ensenyant a la Universitat és un privilegi. Els alumnes ja són persones adultes i el tracte és relativament fàcil. El contacte amb persones joves que estan en procés de formació intel·lectual i humana és molt estimulant. D'altra banda, la relació amb els col·legues exigeix preparar-se i aprendre contínuament. Potser el canvi més important és que ara hi ha a la universitat un nombre molt gran d'estudiants i no tots tenen vocació universitària. Els professors hem hagut d'aprendre un llenguatge diferent en comparació del que s'utilitzava abans, quan els alumnes havien passat per una selecció social i cultural.

> El març vinent farà dos anys que va ser escollida presidenta d'Òmnium Cultural. És la primera dona que n'ocupa el càrrec. Creu que és important aquest fet?

Penso que és una mostra de la normalització del paper de les dones a la nostra societat. També expressa que Òmnium Cultural és una entitat moderna, en el sentit més ple de modernitat.

> Què ha representat per a vostè assumir la presidència d'Òmnium Cultural?

Un canvi en les meves prioritats pel que fa a l'ús del temps. A la UAB sóc jubilada, tot i que hi mantinc un lligam que em porta a fer algunes hores de classe. No hi vaig cada dia com solia fer. Ser la cara visible d'Òmnium Cultural és per mi un honor i una responsabilitat; no m'aclapara perquè estic envol-

tada de persones competents, entusiastes i amigues. Compartim la passió pel nostre país.

> **Expliqui'ns els orígens d'Òmnium Cultural. Quina n'era la funció?**

Òmnium Cultural va néixer en un moment molt concret de la història del nostre país, el de la foscor del franquisme. Era una època de negació de llibertats individuals, però també de negació dels drets que tenim com la nació que érem i som. En aquell moment, els fundadors de l'entitat, industrials catalans lligats a la burgesia del país, van creure necessari impulsar un espai des d'on potenciar la llengua i la cultura catalanes en qualsevol àmbit social. Això requeria ensenyar la llengua catalana allà on fos possible i, especialment, als qui acabaven d'arribar amb la immigració espanyola, però també per promocionar esdeveniments d'alta cultura en català com la Nit de Santa Llúcia, des d'on es reconeixia la qualitat de la literatura catalana. I tot, evidentment, per mantenir viva la flama d'un país, Catalunya, amb una trajectòria històrica mil·lenària a Europa.

> **Actualment quina tasca té, és semblant a la de l'inici?**

Els motius pels quals es va fundar Òmnium Cultural continuen sent igual de vigents: la promoció de la llengua i la cultura catalanes, així com la defensa

del país i del dret a decidir el seu futur. És cert que amb el període de quasi 35 anys de democràcia hem aconseguit molts avenços que no hem de menystenir, però igualment és cert que continuem tenint molt de camp per córrer com a país. Als anys seixanta, quan es va fundar Òmnium, imaginar-se un model d'immersió lingüística viable podia semblar una quimera, però se sabia que calia apostar fort per l'ensenyament en català. Avui, la immersió és present a les escoles catalanes però, com hem comprovat, continuem necessitant una societat civil forta perquè el poder judicial i polític espanyol continuen presentant batalla.

> **Com s'organitza Òmnium Cultural? Quina és la seva estructura de funcionament?**

Òmnium Cultural s'organitza a través de seus territorials, 27 actualment, repartides arreu de la geografia catalana i amb una Junta Directiva nacional que és l'encarregada de marcar la línia política de l'entitat entre assemblees generals. A més, compta amb una estructura tècnica de persones que s'encarreguen d'oferir el suport necessari a les juntes respectives (nacionals i territorials) per fer anar el dia a dia de l'entitat.

> **Òmnium ha celebrat el 50è aniversari. Què significa aquesta efemèride en el context sociopolític actual?**

Els 50 anys d'existència d'Òmnium són una part més de la història comuna d'aquest país. L'entitat ha transcorregut paral·lela al context sociopolític i s'ha anat adaptant a la realitat de cada moment. Com us he comentat abans, tot i mantenir els mateixos principis, l'activitat d'Òmnium ha anat evolucionant d'acord amb els diversos episodis que ha viscut Catalunya. En aquest sentit, s'ha d'entendre el nostre 50è aniversari com un exemple més de l'existència d'una societat civil catalana forta, estable i consolidada, que ha decidit no renunciar a res, a cap somni.

> **El primer acte de la celebració del 50è aniversari d'Òmnium Cultural va ser l'homenatge a Joan Triadú. Què va representar per a Òmnium Cultural la seva mort i quin record en queda?**

La mort de Joan Triadú, com la de tots els grans savis que ha tingut el nostre país, va significar una gran pèrdua no només per a Òmnium sinó per a tots els qui ens estimem la llengua i la cultura catalanes. Gràcies a Joan Triadú tenim el model d'ensenyament en català vigent ara mateix. Per a Òmnium iniciar el seu 50è aniversari amb l'homenatge a Joan Triadú va ser un orgull, ja que d'ell guardem l'exemple de la tenacitat d'aquells que senten d'arrel el país.

> **L'entitat té més pes i presència a Barcelona que a altres poblacions? Quantes seus té Òmnium Cultural actualment?**

Òmnium té 27 seus al territori i més de 27.000 socis. El pes de Barcelona dins el nombre total de socis és important, però ho és d'acord amb el pes demogràfic de la ciutat respecte del conjunt del país. Ser forts a la capital de Catalunya és molt important perquè és on es prenen les principals decisions a casa nostra. Ara bé, ser-ho també a la resta del territori ens fa entendre millor Catalunya, la seva diversitat, i ens permet ser una entitat més completa. A Òmnium cada soci és igual d'important.

> **Inicialment, Òmnium Cultural va ser una plataforma de difusió de la llengua i la cultura catalanes. Actualment també ho és o ha anat adquirint un caire més social i polític?**

Els eixos de treball d'Òmnium sempre han estat la llengua, la cultura i el país. El que ha fet que Òmnium es fes més visible en un àmbit o en un altre han estat les necessitats de cada moment. Tot i que és cert que darrerament per a molta gent hem esdevingut un espai cívic de dignitat política, a nosaltres ens fa tanta il·lusió promocionar la Diada de Sant Jordi o organitzar la Nit de les Lletres Catalanes com ser capaços de mobilitzar centenars de milers de persones per una reclamació política legítima, com va succeir el 10 de juliol de 2010. Totes aquestes tasques són d'Òmnium i les continuarem fent amb perseverança, valentia i il·lusió.

> Quins són els grans objectius de la seva presidència?

Ens plantegem reforçar i ampliar la participació dels socis. Som conscients de la riquesa que representa la capacitat de generar idees, d'aportar temps, de fer circular coneixements que hem de poder canalitzar, fent més i més eficaç la combinació del treball voluntari amb el professional. Tenim dos grans reptes: estendre l'ús social del català i aconseguir una relació fiscal justa amb Espanya.

> Ens agradaria que ens donés la seva opinió sobre les qüestions següents:

La immersió lingüística a l'escola. Un pilar fonamental de la Catalunya del segle XX, però també del nostre futur. És una eina poderosa de cohesió social, ja que assegura la igualtat d'oportunitats de tots els nostres joves. La immersió lingüística és un model d'èxit, avalat per altes institucions europees i mundials i fa millor l'ensenyament al nostre país. Sens dubte, qualsevol pas enrere que es pugui fer en aquest àmbit seria un greu retrocés de la normalitat lingüística precària que encara té el país.

La independència cultural. Un objectiu que tota nació té i ha de tenir. Poder decidir tot allò que fa referència a la nostra cultura sense dependre de governs que estan a centenars de quilòmetres, és un requisit bàsic per poder fer de la cultura catalana una cultura forta i visible al món. Tenim la sort de comptar amb grans talents en totes les disciplines

culturals. Ens manca, però, tenir les eines que ens donaria la independència cultural, per poder-los projectar millor arreu del planeta.

La independència fiscal. Una reclamació justa que compartim la immensa majoria dels ciutadans d'aquest país. Hem estat i som un motor econòmic dins el mapa europeu i per poder continuar (aspirant) a ser-ho, ens cal tenir el poder de recaptar els nostres impostos i decidir on els destinem. Des d'Òmnium tenim clar que aquest és un objectiu complicat però necessari i, per tant, hi dedicarem els esforços necessaris per assolir-lo.

El dret a decidir. Un dret reconegut per les Nacions Unides per a totes les nacions i al qual Catalunya no només no hi ha de renunciar sinó que ha de poder exercir quan ho cregui oportú. Les consultes de fa un parell d'anys van demostrar que som un país seriós, democràtic i valent. Més aviat que tard pertocarà demostrar-ho de nou exercint el dret a decidir com a país en un referèndum nacional que tindrà el suport d'Òmnium.

La Federació Llull. Un espai imprescindible des d'on treballem tres entitats dels Països Catalans com són l'Obra Cultural Balear, Acció Cultural del País Valencià i Òmnium Cultural. La Federació Llull significa molt per al nostre país, ja que hi treballem braç a braç amb els nostres germans illencs i valencians, amb qui compartim moltes coses, entre d'altres la voluntat de mantenir una llengua i una cultura comunes.

La cohesió social. Un element indispensable que qualsevol societat ha de procurar tenir. Sense cohesió social no hi ha país, ja que si no treballem plegats per tirar endavant el vaixell difícilment arribarem a bon port. Calen mecanismes perquè tothom tingui els recursos mínims per accedir als drets bàsics i al coneixement de la llengua i del país, perquè les oportunitats han de ser les mateixes per a tots els catalans i catalanes.

> Òmnium Cultural du a terme diferents activitats i projectes. Ens en pot fer cinc cèntims?

Òmnium Cultural desenvolupa, ja sigui en l'àmbit nacional o territorial, centenars d'activitats i projectes cada any. Així, sortosament, si ens desplaçem per la geografia catalana, ens anirem trobant amb actes que Òmnium organitza amb l'objectiu compartit de treballar per la llengua, la cultura i el país. Tanmateix, és cert que alguns gaudeixen de més reconeixement i popularitat. És el cas de la Flama del Canigó a la vigília de Sant Joan, les Marxes de Torxes, coincidint amb la Diada nacional, el Premi d'Honor de

les Lletres Catalanes o la Nit de Santa Llúcia (Nit de les Lletres Catalanes). Totes aquestes activitats conformen l'ADN d'Òmnium i ens permeten mantenir una presència i un contacte amb les persones i les entitats del país que ajuda a fer una societat civil catalana més forta.

> Per acabar, un somni. Quin seria l'objectiu ideal a aconseguir durant el seu mandat?

Que el català fos reconegut, tant a dintre del país com a l'exterior, com una de les llengües que donen prestigi, diversitat i riquesa intel·lectual a la pàtria europea que està en construcció.

Moltes gràcies.

Escoles

El temps del migdia

Noemí Caminal
Coordinadora del menjador
Thau Sant Cugat

El temps del migdia

A l'escola entenem el temps del migdia com una continuïtat de la tasca educativa dins de l'escola, com un espai on hem de garantir que els nostres infants puguin descansar i esplaiar-se, menjar, relacionar-se, adquirir un seguit d'hàbits i viure uns valors educatius.

Per poder transmetre tots aquests valors necessitem un equip humà, els monitors i les monitores, que siguin capaços d'estar sempre atents a les necessitats individuals dels nostres alumnes, respectant-ne el ritme biològic a l'hora de menjar, la concentració i la capacitat d'espera, i la necessitat de moviment i de repòs. Tot això ho aconseguim gràcies a una organització ben pautaada per arribar a una bona convivència i afavorir les comunicacions entre els infants.

Ara bé, el més important és que aquest equip sigui capaç de transmetre bones vibracions, optimisme i calidesa, ja que és impossible educar si no es transmet felicitat i confiança. Mitjançant aquest tracte amb els infants els podem ajudar a conèixer-se millor, i a tenir espais per a la reflexió i la resolució de conflictes.

A l'escola hi ha un monitor o monitora referent per aula, que en tot moment està en contacte amb l'equip de mestres per poder transmetre totes les informacions necessàries del grup col·lectiu o individual. A més, tenim dues persones de reforç a parvulari, una a primària i dues a secundària; en total, 31 persones formen l'equip de monitors i monitores de la nostra escola.

El menjador a parvulari

El curs passat, l'equip d'educadors, conjuntament amb l'equip directiu, va proposar uns canvis organitzatius per als nostres infants de parvulari.

Primer de tot es va valorar que l'espai del menjador no era el més apropiat per desenvolupar la tasca educativa d'hàbits de menjar. Per aquest motiu, aquest any hem passat a utilitzar les aules de parvulari com a menjador. Amb això hem aconseguit un espai adaptat a l'edat, molt més acollidor i relaxat.

Tenim uns nens i nenes que rotativament estan encarregats de parar la taula conjuntament amb la mestra que fa la supervisió. L'equip de cuina ens

serveix tot el dinar i els monitors, conjuntament amb les mestres, ajuden els alumnes. Un cop finalitzada l'estona de dinar, els infants van al pati, on poden gaudir de temps lliure. Seguidament l'equip de neteja de l'escola passa per les aules per deixar-les preparades per a la tarda.

Tot seguit hem introduït un seguit de tècniques de relaxació que fem de les dues a dos quarts de tres per aconseguir una bona predisposició dels alumnes de P4 i P5 per iniciar les classes de la tarda. Cada dia de la setmana es fa una tècnica diferent: visualitzacions, respiracions, lectures, cants i massatges.

La valoració per part de l'equip d'educadores i de les mestres és molt bona. Els alumnes estan molt més tranquils i relaxats i d'aquesta manera a dos quarts de tres estan preparats per començar les classes de la tarda amb molta empena.

El menjador a educació primària

Els alumnes d'aquest cicle entren al menjador acompanyats pels seus tutors i es troben els monitors. Els de cicle inicial, que són els primers d'entrar al menjador, tenen la safata preparada amb tot el menjar ja servit. Els de cicle mitjà tenen el primer plat i les postres servides, i per garantir que el segon plat estigui calent són els mateixos monitors de curs els encarregats de servir-lo. Els alumnes de cicle superior passen per l'autoservei, on l'equip de cuina els serveix tot el dinar.

Com que el temps del migdia és un espai educatiu, estem portant a terme unes sessions alimentàries amb els alumnes de cicle inicial de primària utilitzant les pissarres digitals que tenim a l'escola. En

aquests espais parlem de la cultura del menjar, de com ho hem de fer, dels aliments de cada estació i de la importància de menjar una dieta equilibrada (per aquest motiu els ensenyem la piràmide alimentària). Per aprofundir en els coneixements que volem transmetre als infants, hem cregut convenient fer les sessions, de 25 minuts, en petits grups. Per aquest motiu, dividim el grup classe en dues parts i aconseguim uns grups reduïts de 12/13 nens i nenes.

En la programació del primer trimestre estem parlant de l'evolució d'un fruit (com es desenvolupa a la planta, quina època de l'any es fa la collita, etc.), i de les diferències entre fruita/verdura i verdura/hortalissa (bulbs, arrels, flor, fulla, tija, etc.).

Els nois i noies de cicle mitjà i superior, de manera voluntària i un cop cada 15 dies, participen en l'ambientació del menjador. Com que aquest curs el tema de l'any que treballa l'escola és "En construcció", des del menjador volem crear una gran piràmide alimentària en forma de trencaclosques. D'aquesta manera volem destacar que amb l'esforç de tots podem construir un mural i aprendre quins són els aliments que hem de prendre per gaudir d'una bona salut.

El menjador a educació secundària

Els alumnes del cicle d'educació secundària tenen la possibilitat d'utilitzar dos espais de treball de manera voluntària de la una a tres quarts de dues: la biblioteca de l'escola, on els nois i noies poden fer estudi individual i cercar informació; i l'aula d'informàtica, on es pot anar en grup per desenvolupar treballs col·lectius. Si el que volen és esplaiar-se, poden anar a la pista de futbol. El segon trimestre en aquest espai s'organitzarà una lliga de futbol entre tots els qui s'hi vulguin apuntar.

Un cop finalitzat aquest temps d'estudi o d'esbarjo, els alumnes entren al menjador, passen per l'autoservei, dinen amb tranquil·litat i un noi o noia per taula és l'encarregat de passar la baieta per la taula i escombrar el terra. Aquest és un càrrec rotatiu setmanal.

Els alumnes del segon cicle d'educació secundària només dinen a l'escola tres dies a la setmana. Ho fan a les dues i tenen el mateix funcionament dins del menjador que els del primer cicle. Un cop finalitzat el dinar, tenen dues possibilitats: anar a la biblioteca per fer estudi individual o anar al pati.

Persones

Els Setze Jutges, 50 anys després

David Ferrer
Professor de la ICCIC
Coautor del llibre i comissari de
l'exposició sobre Els Setze Jutges

Ara fa mig segle, va tenir lloc un fet insòlit a la primera seu del CIC, l'actual ICCIC: el recital fundacional d'Els Setze Jutges i de la Nova Cançó.

Enmig de la grisor del franquisme, hi començaven a haver petits focus de resistència cultural. Recordem que, al començament dels anys seixanta, es van crear, entre d'altres, la revista *Cavall Fort*, *Òmnium Cultural*, la discogràfica Edigsa, o Edicions 62. Aparentment menys ambiciosa que aquestes, hi va haver una altra iniciativa –molt modesta– que provocaria un cisma en la cultura catalana. En efecte, feia temps que un petit grup de persones estava gestant la creació d'un moviment destinat a la creació i la popularització de cançons noves. El grup, que encara no tenia nom, estava integrat pel crític de cinema i llibreter Miquel Porter, el poeta Lluís Serra-

hima, la mestressa de casa Remei Margarit i l'escriptor Josep Maria Espinàs.

Aquest grup maldava per poder donar a conèixer les seves noves cançons al gran públic, i l'ocasió els va ser propícia per sortir a la llum pública. El lloc, el CICF, on s'organitzaven les anomenades sessions *Club*, fonamentalment conferències i tertúlies de caire literari, que tenien lloc, amb una certa periodicitat i en horari nocturn, als locals del carrer Santaló 27. En aquesta ocasió, un dels professors en nòmina del CICF, Gonçal Lloveras, va organitzar una d'aquestes sessions sota l'epítet "Sesió extraordinària dedicada a la poesia de la Nova Cançó". Sobta, d'entrada, la manera d'anunciar l'acte; no s'atreveix a fer servir el mot *recital* i ho camufla amb l'excusa de la *poesia*. Per ressaltar aquest pretext, al

díptic publicitari es pot llegir: "La inclusión de esta sesión en nuestro *Club* es fácil de justificar. Muchas de estas canciones tienen por letra los versos de nuestros poetas; las traducciones han sido realizadas con excelente sentido literario; las creaciones originales contienen un sorprendente lirismo, matizado por una inteligente ironía. Y toda la actuación de estos nuevos trovadores está de acuerdo con un fenómeno artístico casi universal, que tiende a ver en la canción una interpretación sencilla de lo humanamente cotidiano."

Com es pot veure, hi havia un interès manifest, per part de l'organització, en gairebé *demanar perdó* pel fet de presentar, en una institució considerada seriosa, uns senyors que agafaven unes guitarres i es posaven a cantar. Josep Maria Espinàs –que aleshores també era professor del CICF–, analitzaria, uns anys després, aquest títol de manera ben clara: "Si se'n deia 'La poesia de la Nova Cançó catalana' era per no espantar ningú. Era perquè la gent estava acostumada a parlar de poesia, de moral, o el que vulguis. Però, per evitar una mica el xoc de veure gent teòricament respectable com nosaltres tocant malament una guitarra, així quedava, acadèmicament, una mica disfressat."

En tot cas, si, com manifesta Espinàs, hi ha una certa prudència acadèmica a l'hora de presentar l'acte, cal destacar-ne un detall important: en aquell programa es va emprar, per primer cop a la història, la locució *Nova Cançó*, i cal atribuir-la al doctor Lloveras. Posteriorment, l'expressió faria fortuna i, fins i tot, d'altres se n'apropriarien, però, en aquest sentit, la cronologia dels fets mana: el terme *Nova Cançó* neix també al CICF.

Aquella *sessió extraordinària* va tenir lloc el dimarts 19 de desembre de 1961, a dos quarts d'onze de la nit, i el preu de l'entrada era de 10 pessetes. Després del títol, l'imprès prosseguia: "Cantarán, con acompañamiento de guitarra, Remei Margarit de Serrahima, Miquel Porter, Josep M. Espinàs, interpretando canciones propias, traducciones catalanas de G.

Brassens y de Porgy and Bess, y poemas de Salvat-Papasseit, a los que han puesto música."

Pel que sembla, si jutgem per les fotografies que se'n conserven i per declaracions de testimonis presencials, l'auditori era ben ple. Fins al punt que molts dels assistents van haver de presenciar l'acte dempeus, perquè no s'hi cabia. Ara bé, de quantes persones, exactament, estem parlant? Fa de mal dir, però segons Serrahima hi havia més de 100 persones, fet que corrobora Miquel Porter: "S'hi reunien més d'un centenar de persones, en un saló d'actes que resultava estret." En canvi Espinàs, en ser preguntat sobre el fet a dia d'avui, respon que "potser 50 persones". No cal donar-hi més voltes: la xifra concreta no la sabrem mai, però l'èxit va ser innegable. Ara bé, sí que podem afirmar que entre la congregació, a més de personalitats com Joan Triadú, Francesc Vallverdú, Maria Aurèlia Capmany o Maurici Serrahima, s'hi trobava Delfí Abella. Uns paràgrafs més avall hi tornarem.

Abans d'iniciar-se la sessió en si, Joan Triadú va fer una breu introducció, que va donar pas al literat Josep Maria Espinàs, el qual va prendre una guitarra i va entonar la cançó tradicional *La presó de Lleida*, just abans del parlament de l'organitzador, Gonçal Lloveras. La intenció d'aquest prelude d'Espinàs, abans de la presentació del recital, tot interpretant una cançó que no era nova, l'explica el mateix intèrpret de manera prou clara, "Jo vaig començar amb *La presó de Lleida* per establir un vincle de la nova cançó amb la tradicional", com així va corroborar Porter, "la Nova Cançó no volia trencar amb el passat sinó continuar-lo". Lloveras, segons la crònica que va signar Carme Vilaginés per a *Serra d'Or*, va dir de Remei Margarit que "tracta delicadament el petit drama de cada dia"; de Miquel Porter, que "té una gran fantasia i una actitud crítica que li nodreix la intel·ligència, el patetisme i l'humor" i, de Josep M. Espinàs, que "en cantar les cançons de George Brassens s'ocupa també de les petites coses de cada dia amb un punt d'intel·lectualisme que no és mai empipador".

Miquel Porter va agrair l'efecte que aquesta presentació va causar al públic, atès que "mesurat de mena, aquell parlament va influir ben segur de manera positiva en l'ànim expectant dels assistents". I va ser, precisament, amb aquesta expectació com a teló de fons, que Lloveras va anunciar l'absència de Remei Margarit, embarassada de sis mesos i que aquella nit no es trobava en condicions d'actuar. Malgrat aquest impediment, la tecnologia els va permetre gaudir de les seves cançons, ja que disposaven d'un magnetòfon amb cançons prèviament enregistrades per ella. Aleshores, un cop Miquel Porter va haver cantat les seves adaptacions de Salvat-Papasseit, Lluís Serrahima va treure el magnetòfon i va reproduir un parell de cançons de la Remei.

Un cop acabada la sessió, Serrahima, Porter i Espinàs van atendre la premsa que, des de les pàgines de *Serra d'Or* i de *Cataluña Exprés*, en va fer una cobertura generosa. Francament, aquest punt de partida va ser tot un èxit. Per començar, una connexió total amb el públic –"Acabat el programa previst, el públic demanà amb insistència que es perllongués la vetllada: s'havia aconseguit un gran èxit"–, i el ressò que van tenir va provocar un degoteig creixent de sol·licituds d'actuacions que els indicava que ja no es podien fer enrere. D'altra banda, la sessió també va servir perquè un dels assistents, el

psiquiatre Delfí Abella i Gibert, decidís unir-se al grup. Posteriorment, s'hi van anar incorporant membres més joves, i Els Setze Jutges –com es van acabar anomenant– van anar fent *taca d'oli* per tot el territori. Entre les grans estrelles, sens dubte, cal comptar-hi Joan Manuel Serrat (jutge número 13), Lluís Llach (16) o Maria del Mar Bonet (14). Ells justifiquen a bastament la tasca iniciada al CICF per aquells músics no professionals. Però també n'hi va haver d'altres que van contribuir al ressò de la Nova Cançó, com Francesc Pi de la Serra, Enric Barbat, Guillermina Motta o Rafael Subirachs.

Epíleg: El 19 de desembre de 2011, a l'actual seu de la ICCIC, a Via Augusta, va tenir lloc un homenatge a aquella data tan assenyalada de fa 50 anys. Coincidint amb l'inici d'una exposició sobre aquest moviment i la redacció d'un llibre (coescrit per Joan Manuel Escrihuela, Fermí Puig i David Ferrer), hi va haver una taula rodona a càrrec d'Espinàs, Serrahima i el crític musical Jordi Garcia-Soler, moderada per David Ferrer i amb acompanyament musical de Francesc Burrull. Novament, l'èxit de públic i la presència dels principals mitjans de comunicació del país demostren la vigència de la Nova Cançó, i l'interès perquè el seu llegat no s'esvaeixi.

La qualitat en les relacions des dels primers anys de vida

Carme Thió
Psicòloga, especialitzada en educació infantil i orientació familiar

Els infants neixen amb capacitats per aprendre, però ho tenen *tot* per aprendre: sobre ells mateixos, sobre els altres i sobre el món que els envolta i les lleis que el regeixen.

Durant els primers anys de vida i, a partir de la relació amb els altres, les criatures van construint la noció de la seva identitat, van configurant la seva personalitat, aprenent i desenvolupant les seves capacitats intel·lectuals, afectives, motrius i de comunicació. Amb la interacció amb la gent del seu entorn, van aprenent també qui són els altres i van aprenent a relacionar-s'hi i desenvolupant capacitats per anar avançant en el procés de socialització.

De la qualitat de les relacions que estableixen en aquesta primera etapa de la seva vida, en depenen en gran part tant el seu desenvolupament com la seva autoestima; la seva manera de fer i d'estar en la vida. El tracte que rebem reflecteix la imatge que els altres tenen de nosaltres. Dificilment una criatura pot prendre consciència d'ella mateixa si no és mirada i reconeguda per les persones de qui depèn, difícilment podem confiar amb nosaltres si ningú hi confia, difícilment podem sentir-nos bé amb nosaltres mateixos si ningú no ens valora.

Així doncs, les relacions amb els altres no només són font de benestar o malestar per a tots, sinó que, en la primera infància, marquen el procés de l'infant i transcedeixen el seu present. Si no som capaços d'esta-

blir unes relacions de qualitat que permetin construir vincles afectius sòlids amb els infants, per més interessants que siguin les propostes que els oferim, la nostra tasca d'acompanyament del seu procés de desenvolupament i aprenentatge fracassarà o, com a mínim, esdevindrà poc eficaç, i les criatures ho tindran més difícil per créixer i tirar endavant.

Però, què representa establir unes relacions de qualitat? Quins ingredients ha de tenir el tracte que establim amb els infants perquè es pugui considerar que és un tracte positiu i de qualitat, que els empenyi, els motivi i els doni força per créixer, madurar i aprendre?

Què vol dir qualitat?

Com a punt de partida per entrar en la qüestió de la qualitat, ens és útil començar per una reflexió sobre el temps, perquè és evident que, si bé el temps no és garantia de res, sí que cal temps per poder realitzar qualsevol cosa; als infants els cal temps per créixer, per relacionar-se, per aprendre. Als pares i educadors els cal temps per a l'escolta, com a base per poder conèixer els infants, per poder-los estimar i acompanyar-los amb l'empatia necessària per establir-hi una bona comunicació.

La qualitat té a veure, doncs, amb la quantitat de temps; és el fet de no anar amb presses (és diferent anar de pressa que anar amb presses), de donar temps. L'infant sovint es rebotja si el fem anar amb presses, el seu instint de supervivència li diu que necessita temps per créixer: per jugar, per descobrir i experimentar... No pot haver-hi qualitat si no hi ha temps per parlar, temps per raonar, temps perquè la criatura es posi en situació... *Qualitat* vol dir donar temps i dedicar temps, tenir en compte el temps necessari per a cada cosa.

Però dèiem al principi que el temps, per si sol, no garanteix la qualitat de la relació, per tant cal que anem més enllà i analitzem els ingredients o requisits que, al nostre parer, fan que les relacions siguin de qualitat, entre els quals destacarem com a bàsics i prioritaris les actituds que tenen a veure amb l'afecte, el respecte i la confiança.

Afecte

És a dir, estimar gratuïtament, a canvi de res, incondicionalment.

No n'hi ha prou que les criatures siguin estimades, cal que aquesta estimació els arribi de manera explícita, amb paraules, amb el contacte físic, però també amb l'acceptació de tal com són i de la dedicació que necessiten (necessàriament depenen de nosaltres, no els fem sentir que són una càrrega!); amb un tracte que transmeti: "m'agrada com ets...", "m'agrada estar amb tu...", "m'interessa què dius, què penses, què sents...", "m'importa que et sentis bé...", etc.

Estimar també és gaudir amb els infants del seu procés d'aprenentatge i del nostre acompanyament en el dia a dia.

L'afecte, el tracte que rebem, reflecteix la imatge que els altres tenen de nosaltres (mirall) i contribueix a la nostra autoestima, cal, però, no confondre afecte i estimar amb consentir, que produeix insatisfacció i intollerància..., ni tampoc amb sobreprotegir, que propicia relacions de dependència, inseguretat i irresponsabilitat i, en definitiva, sovint causen fragilitat emocional.

Respecte

A vegades, els infants es tracten com a objectes, potser preciosos i delicats, més que no pas com a persones, petites però competents i amb capacitats de fer i d'aprendre. El tracte de respecte implica escoltar, confiar en ells, en les seves ganes de fer-ho bé, i intentar entendre les seves raons. Les criatures d'aquestes edats no ens prenen el pèl, estan aprenent les pautes, les normes i els límits, provant i esperant les nostres respostes (en acció més que en paraules). La nostra tasca és ensenyar-les i repetir-les tantes vegades com calgui.

Implica tenir en compte les opinions, els gustos, els sentiments i les emocions dels infants i acceptar-los, sense que això signifiqui que hagin de fer o que haurem de permetre que facin sempre el que vulguin.

Implica no etiquetar-los. Quan hom els renya, cal diferenciar la persona del que fa, no s'ha d'identificar la conducta amb la persona, és a dir, s'ha de criticar el comportament, l'acció, mai la persona, per exemple: "això és una ximpleria" i no "ets un ximple", "això és una porqueria" i no "ets un brut", "està desordenat" i no "ets un desordenat", etc. L'etiqueta condemna i a la vegada justifica, fereix l'autoestima. Criticar l'acció deixa la porta oberta per a la rectificació i la millora.

Implica no enganyar-los mai, per salvaguardar la confiança de l'infant. Un infant que no pot confiar amb els seus adults de referència està perdut, no podrà confiar amb ningú. No humiliar-los ni ofendre'ls parlant d'ells davant seu, no renyar-los en públic. Gaudir amb ells i no a costa d'ells.

No confondre respectar amb deixar-los fer el que els agradi o el que vulguin, sinó entendre i acceptar que allò que han de fer els costa, que potser no els agrada, que potser no volen... La comprensió dels sentiments (l'empatia) ajuda a enfrontar en millors condicions les dificultats i estimula a superar-les.

Confiança

No es pot parlar de relacions de qualitat si no estan fonamentades en la confiança mútua. Veiem que quan es perd la confiança la relació queda malmesa i amb impossibilitat que tiri endavant si no es restitueix. La confiança és com una joia a preservar i cultivar en les relacions entre les persones, tinguin l'edat que tinguin.

Confiar en els infants vol dir confiar en les seves capacitats d'aprendre i d'esforçar-se. En les seves ganes de fer-ho bé. És donar-los l'oportunitat d'actuar amb autonomia, d'intentar, de provar i d'equivocar-se. És posar-los en situació d'escollir, és tractar-los amb paciència per donar-los temps per fer i per aprendre a fer (les presses són enemigues dels aprenentatges), etc.

És exigir-los allò que poden, però no allò que no poden. És acceptar els seus errors i permetre que s'equivoquin i que provin. La sobreprotecció treu oportunitats d'aprenentatge. Confiar és també posar els límits necessaris amb energia, constància i coherència, amb el convenciment que l'infant els acceptarà, entre altres coses, perquè ell també confia en nosaltres.

La confiança dels altres ens fa sentir bé, ningú no vol defraudar-la. La confiança dels altres ens dona forces, ens estimula i ens empeny a afrontar esforços i dificultats, que sense confiança ens seria impossible.

I, per acabar aquestes reflexions, vull subratllar tan sols que quan dediquem temps a la intercomunicació, i aquesta es basa en l'afecte, el respecte i la confiança, es construeix un vincle que esdevé la millor garantia de creixement personal i de felicitat present i futura, no només dels infants, sinó també de pares i mares.

"Pare, existeixen les girafes blaves?"

Cécile de Visscher
Presidenta de Nexe Fundació

Llavors el pare li explica: "Moltes girafes són de color groc, però n'hi ha algunes que poden ser verdes i d'altres blaves, com el teu germanet"

El naixement d'un fill amb discapacitat en una família és un esdeveniment molt dolorós. Cap pare ni mare està preparat per tenir un fill amb discapacitat. Els pares i les mares sempre ens imaginem el nostre futur infant com una criatura gairebé perfecta, que, a més de ser el més guapo, serà, segurament, el millor en tot. Per tant, quan a un infant hom li diagnostiquen problemes greus de desenvolupament és un xoc per a tota la família. Tot el que s'havia planificat, no solament per al nen, sinó també per a la família, es trenca i el desconcert és total.

L'anunci d'un diagnòstic de discapacitat genera en els pares sentiments molt diversos i a vegades contradictoris i ambivalents: negació ("No pot ser,

es deuen haver equivocat"), culpabilitat ("Per què em toca a mi?"), desvaloració ("Serem capaços de criar aquest infant, que és tan diferent?"), tristesa, dolor, etc. Si bé cada pare, cada mare, cada família, ho pot viure de manera diferent, per a tots ells són moments de molt patiment personal i familiar.

A més, en el cas d'infants amb greus discapacitats, com els que atenem a Nexe Fundació, el problema neurològic, sovint, ve acompanyat de problemes de salut que posen en perill la vida del nadó. Davant d'aquest futur tan incert i negre, la vida personal dels pares desapareix, la vida familiar trontolla i la normalitat es trenca en mil bocins. Només queda l'angoixa i una gran soledat.

Durant les setmanes i els mesos següents, els pares hauran de descobrir aquest fill diferent, que no té res a veure amb el que ells havien somniat, i familiaritzar-se amb les seves necessitats. L'hauran d'acceptar tal com és i dissenyar un nou projecte de vida per a l'infant i per a ells mateixos com a pares. És un treball llarg i laboriós, a vegades impossible, però tots els pares que ho han aconseguit afirmen que, si bé els ha canviat la vida, el camí seguit ha estat molt enriquidor: els ha ensenyat a gaudir de la vida amb altres valors.

Un esdeveniment com aquest té repercussions importants no solament en el pare i la mare, sinó en la resta de persones que componen la família, com ara els germans i els avis.

Els germans, a més de la decepció, pateixen l'angoixa dels seus pares i la seva pròpia davant d'una situació que no entenen. Els nens es pregunten què està passant, on és tota l'alegria viscuda durant l'embaràs i en el part, tan esperat, què els passa als meus pares, on és el meu germà, etc. Moltes vegades, durant les primeres setmanes, no hi ha temps ni ànims per explicar res als germans.

De la mateixa manera que els pares, els germans tenen sentiments a vegades contradictoris respecte a aquest germà amb discapacitat: estima, ràbia, vergonya, enuig, enveja, etc. L'important és que puguin expressar el que senten i com viuen aquesta situació i la relació amb el germà.

És cert que les reaccions dels germans també estan marcades pel camí que fan els pares: en una família on els pares han pogut mantenir una certa normalitat en la vida familiar, els germans també viuran la nova situació amb més *normalitat*. Creiem que és important poder parlar obertament del problema. Tots hem experimentat que parlar del que ens preocupa, poder compartir vivències i sentiments, si bé no resol el problema, segurament el fa més suportable. Però també és cert que a tots els pares ens resulta, a vegades, difícil parlar amb els nostres fills, o amb persones del nostre entorn proper, del que ens angoixa, del que ens desperta sentiments dolorosos i ens crea malestar, i sembla que mai no trobem la manera, ni les paraules, ni el moment de dir-ho. També ens preocupa les preguntes que ens podem fer, tenim por de les nostres reaccions i que se'ns desbordin les emocions. Aquestes pors fan

que moltes vegades posposem la conversa. El llibre *Mimi i la girafa blava* vol ser una eina per abordar el tema de la diferència i per parlar amb els més petits de la discapacitat i de la seva riquesa.

Mimi i la girafa blava va sorgir de la meua experiència a Nexe Fundació, de la convivència amb aquests infants amb pluridiscapacitat i amb les seves famílies. Justament, a través d'una de les famílies vaig conèixer Maria Ella Carrera, la il·lustradora del conte: juntes hem creat la Mimi i el seu germanet Blau. La girafa és un animal molt tendre, les potes llargues el fan també un animal una mica inestable, el coll allargat em recordava el coll de molts nens que no poden aguantar el cap, un coll que a la vegada es tensa quan apareix una crisi epilèptica. Conviure amb infants amb greus discapacitats i amb les seves famílies és una experiència intensa, molt enriquidora, que no pot deixar ningú indiferent i ens fa créixer com a persones i fer-nos veure la vida d'una altra manera. Per això *Mimi i la girafa blava* és un conte que dóna una visió positiva de la diferència. La diferència és solament font de riquesa.

En aquest moment, hi ha diverses entitats i institucions que ajuden i donen suport a les famílies, que atenen persones en edat escolar amb greus discapacitats, sobretot a Barcelona. El problema és

abans i després d'aquesta etapa, és a dir, abans dels 3 anys i després dels 18-20 anys.

Aquesta primera etapa de la vida és essencial per al desenvolupament cognitiu i emocional de totes les persones, i encara més si hi ha alguna discapacitat, atesa la gran plasticitat cerebral dels primers anys de vida. Una intervenció precoç terapèutica i educativa no solament afavorirà el desenvolupament global del nen, sinó que també pot prevenir malformacions i importants trastorns secundaris, i millorarà la qualitat de vida de l'infant i de la seva família. Encara més: les escoles bressols avui fan una funció social important, ja que permeten als pares conciliar la vida laboral i familiar. És un dret que haurien de tenir totes les famílies amb fills amb pluridiscapacitat, ja que l'escola els permet, almenys durant unes hores, uns moments de respir en la cura intensiva dels seus fills.

Actualment, Nexe Fundació, que dirigeixo, és un dels pocs centres que ofereix una atenció integral per a aquests infants i les seves famílies des del naixement. Moltes famílies de fora de Barcelona opten per acudir a Nexe, malgrat que els seus infants han de fer diàriament llargs desplaçaments en vehicles adaptats, ambulàncies, etc. Per tant, cal crear petites estructures fora de Barcelona i apropar els serveis a les famílies.

Nexe Fundació va néixer fa més de 25 anys basant-se en tres profundes conviccions:

- Tot ser humà neix amb alguna capacitat de desenvolupament.
- Tothom té dret a l'educació, la que necessita per desenvolupar les seves capacitats i créixer com a persona.
- Les famílies tenen dret a una vida de qualitat en què puguin conciliar vida personal, laboral i familiar. Al llarg d'aquests anys hem creat, amb el suport de les famílies i del sector públic i privat, una xarxa de serveis pioners reconeguts a tot Europa, com el centre de dia especialitzat (CAE) o l'escola bressol especialitzada i els serveis de Respir familiar, entre d'altres.

Nexe Fundació és molt més que una escola ja que les seves activitats van adreçades a un públic molt ampli. Estem convençuts que si volem millorar la qualitat de vida dels nens amb greus discapaci-

tats no solament és important oferir als infants una atenció global específica i atendre les necessitats de les famílies. També és fonamental la formació dels professionals: unes persones ben formades tècnicament i humanament podran oferir una atenció de qualitat. Finalment, per aconseguir uns serveis de qualitat amb els recursos adequats, és important donar a conèixer aquest col·lectiu gairebé invisible -per sort minoritari-, fer-ne paleses les necessitats i les de les seves famílies i reivindicar-ne els drets a una vida plena com la de qualsevol ciutadà. Per aquesta raó fem accions i campanyes de sensibilització.

En aquest moment, hi ha diferents maneres de col·laborar amb la Fundació:

- Com a voluntari: ajudant en activitats de sensibilització, participant en activitats amb els nens, fent difusió de la Fundació, etc.
- Fent donacions en espècies (material).
- Col·laborant econòmicament. Sabent que un 25% del nostre pressupost anual prové de fons privats, la Fundació dedica molt esforç per aconseguir aportacions privades que permetin mantenir la qualitat de l'atenció: aportacions de caixes d'estalvis i d'empreses privades, donatius, microdonatius i d'altres. Tota aportació és important: algunes persones, per exemple, amb motiu d'un aniversari o d'un casament han demanat, com a regal, diners per a la Fundació. Altres grups, com ara amics o treballadors d'una empresa, decideixen aportar mensualment una quantitat.

Sabem que són temps difícils, però també fa il·lusió comprovar que en moments de crisi sorgeixen moltes i fantàstiques iniciatives solidàries, que donen suport a entitats que lluiten per crear una societat més justa en la qual tot nen amb o sense discapacitat es pot beneficiar d'una vida digna i de qualitat.

Mimi i la girafa blava, Cécile de Visscher - Maria Ella Carrera, Editorial Salvatella, Barcelona, 2008.

<http://www.nexefundacio.org/>
info@nexefundacio.org

Vincles

Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i en Ciències de Catalunya

Un col·legi al servei de la professió docent

Josefina Cambra
Degana

Destacats

Escola de cicles formatius

Premis Baldiri Reixac

Fundació Lluís Carulla

Dos alumnes de l'Escola de Cicles Formatius han obtingut les beques Leonardo da Vinci, que formen part del Projecte FITRAB (First Training Abroad) coordinat per la Fundació BCN Formació Professional.

Els alumnes seleccionats, Andrea Closas Taberner (animació d'activitats físiques i esportives) i Marc Pascual Joven (gràfica publicitària), treballaran durant dos mesos (octubre i novembre de 2012) en una empresa de l'àmbit professional dels estudis que han realitzat en un dels països que formen part del projecte FITRAB (Bèlgica, Alemanya, Finlàndia, França, Regne Unit, Itàlia o Suècia).

Aquestes beques tenen una dotació econòmica que varia segons el país de destinació. Gaudiran també d'una formació prèvia de cursos intensius d'idiomes per optimitzar l'estada.

D'altra banda, la Fundació Carulla ha escollit els alumnes de segon curs de gràfica publicitària de l'Escola de Cicles Formatius per dissenyar la imatge dels premis Baldiri Reixac corresponents als anys 2012 i 2013. Un concurs previ entre totes les propostes del cartell oficial realitzades pels alumnes del curs, donarà al guanyador o guanyadora l'oportunitat d'afegir a aquest rètol guanyador el disseny de la resta d'imatge gràfica del concurs: bases, tríptics i d'altres.

Tothom sap que les professions amb un gran prestigi social disposen d'un col·legi professional que aglutina els seus professionals. Els col·legis, que són institucions reconegudes per la Constitució, són organismes que vetllen pel prestigi de la professió en benefici de la societat i dels mateixos professionals. L'autoregulació deontològica que els col·legis professionals exerceixen garanteix a la societat que el ciutadà rebrà del professional un servei de qualitat, i naturalment el professional es beneficia també del prestigi que aquesta garantia del Col·legi proporciona al ciutadà.

Els docents també tenim un col·legi professional: és el Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i en Ciències. Va ser creat el 1899 i enguany compleix 113 anys.

Durant més d'un segle, doncs, el Col·legi ha evolucionat al mateix ritme que les profundes transformacions experimentades pel nostre país, i s'ha consolidat com una institució al servei dels docents que actua d'acord amb unes grans línies rectores que li donen sentit, que comentarem tot seguit.

En primer lloc, reivindicuem el reconeixement de la professió docent sigui quina sigui la titulació de què derivi. La docència no es pot considerar una activitat circumstancialment derivada d'una especialitat determinada. Ben al contrari, el seu exercici, quan es du a terme en la pràctica docent –en l'ensenyament reglat, s'entén–, adquireix el rang de professió autèntica.

A més, lluitem perquè la consideració de l'educació com a prioritària, com un dret fonamental i una funció d'especial interès públic –que reconeixen no solament la llei catalana sinó també les lleis estatals i europees–, es tradueixi en una consideració de la professió docent com una professió d'utilitat pública singular

D'altra banda, volem destacar que el Col·legi té la voluntat de ser el Col·legi de tots els docents: en una reforma dels estatuts que es va fer després de la promulgació de la LOE, vam incorporar els títols de màster d'educació secundària i de màster d'educació infantil i primària com a titulacions pròpies del Col·legi; així, la nostra institució ha esdevingut de manera indiscutible el Col·legi dels docents, incloent-hi ara els docents d'educació infantil i primària, perquè la seva titulació ha adquirit rang universitari superior.

Finalment, cal assenyalar que, a través del Col·legi, el docent es pot implicar a fons en una organització col·lectiva que ens beneficia a tots perquè afavoreix el prestigi de la professió docent. Malgrat els vents imperants de liberalització, que de manera insensata i equivocada estan laminant els fonaments de les estructures col·legials, amb la idea equivocada que tots els beneficis que aporta continuaran vigents quan l'estructura defalleixi –com la salut, que només la trobem a faltar quan no en tenim–, els docents més clarividents i responsables han de saber que tenen una casa comuna que ens salvaguarda a tots, i que hi tenen la porta oberta: el Col·legi dels docents, el Col·legi de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i en Ciències.

Destacats

Exposició els setze jutges

En commemoració del cinquantè aniversari del recital fundacional.
Institució Cultural del CIC 19 desembre 2011

ACTIVITATS D'ESTIU A LA ICCIC

www.iccic.edu

thau escola
Barcelona

Casals de lleure, anglès i esport.
Colònies, campaments i cicloturisme.
Edat: De 2 a 15 anys
Dates: Juliol i setembre
Informació: Tel. 93 203 01 54

CIC escola
idiomes

Cursos intensius d'anglès, francès i alemany,
Tots els nivells per a totes les edats.
Colònies, casals i cursos a l'estranger.
Dates: Juliol i setembre
Edat: De 3 a 18 anys i adults
Informació: Tel. 93 200 11 33

thau escola
Sant Cugat

Casals de lleure, anglès i esport.
Colònies, campaments i cicloturisme.
Edat: De 3 a 15 anys
Dates: Juliol i setembre
Informació: Tel. 93 589 81 08

virtèlia escola
música

Tallers d'expressió musical, instrumental
i de música moderna. Música de cambra i
noves tecnologies. Classes de reforç.
Dates: Juliol
Edat: De 3 a 18 anys i adults
Informació: Tel. 93 200 11 33

CIC escola
batxillerats
CIC escola
cicles formatius

Classes de reforç.
Edat: De 17 a 18 anys
Dates: Juliol i setembre
Informació: Tel. 93 200 11 33

